Nicolaus

Opalowski Adami Lacrymae in funere A. Rd. Nicolai Dobrociesķi.

LACRYMÆ.

IN FVNERE ADMODVM REVERENDI DOMINI NICOLAI DOBROCIESKI. I. V. DOCTORIS IN ACADEMIA CRACOVIENSI PROFESSORIS: CRACOVIENSIS, SENDOMIRIENSIS CANONICI. VIRI

De Ecclesia Dei, De Repub: & Academia, optimè meriti.

M. Adami Opatovii.

CRACOVIÆ, Annno Domini 1 6 0 8.

LACRYMÆ.

QVI DOBROCIESCI vultus nôratis amandos,
Quiq; ignorâstis longâ regione remoti,
Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis,
Occubuit subitæ consumptus acumine febris.
O sors, ô nimiùm nostri sors aspera versus,
Hæcné, meos tenues numeros, in fata reseruas?
Reddere non licuit viuo virtutis honores,
Soluere iam vocem, heu licet, in præconia mortis?
Sic, ô sic, tenuis rudium mea Musa modorum,
Cum gemitu, & lacrymis, memorem iam effare querelam.
Sæua lues, inimica lues, vis flammea morbi,
Et lethalis hyems, viuum populata calorem,
Ferrea tuq; quies, æternam in lumina noctem
Quæ claudis, nexos animos à corpore soluens;
Vitæ carnifices nostræ, vitæq; tyrannæ,
Cur ita præpropero, furiosoq; impete facto,
Ausæ estis gratam multis abrumpere vitam.
Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis,
Ordo Sacerdotum venerande, in monte Vauelli,
Quo mage non alter Lechi venerabilis orbe,

Pontificum

Pontificum positos prensas qui primus honores,
Tuné altum poteris premere, & simulare dolorem,
Cum mæstum illacrymet templis ebur vndiq; vestris,
Desiit extinctum lumen, pietatis auitæ:
Desiit Ecclesiæ vestræ nitidissima lampas,
Relligione micans, morum grauitate coruscans:
Desiit oràclum, dubijs in rebus apertum:
Desiit & vindex æqui, iurisq; receptor:
Desiit atq; Radiuili indefessus Achates,
Quo senium abstersit templis consorte parato.
Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis,
Ingenij genitrix, virtutis vera magistra,
Quam cerno, largo humectantem flumine vultum,
Queis te, queis mæstam lacrymis affabor obortis,
An potius sileam, nolens augere dolorem,
Sed tamen, heu dicam, quamuis & lingua recusat:
Illud præsidium rerum columenq; tuarum,
Illud dulce decus, doctis vel maius Athenis,
Cuius in augustum migrârant dogmata pectus,
Cuiq; Themis, proprium recluserat aurea pectus,
Fouerat inq; sinus longos Astræa recessus,
Occidit: ac densæ illi oculos pressere tenebræ.
Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis.
O quoties iactata foro, legesq; fidemq;
Iustitia implorans, quæres ceruice reflexâ
Hunc sacrum Mysten; iuris fidumq; ministrum,

Iudice

Iudice quo ſolo terras habitare volebas;
Sed fruſtra: atra dies letho hunc demerſit acerbo.
Heu lachrymis implete genas, cælumq; querelis.
Quid vos, virgineis clauſtris, ſacroq; penate,
Virginis os ſacræ, mentemq; habitumq, gerentes,
Perpetuo & caſtum retinentes corpore florem,
Sponſæ cæleſtis thalami, caſtiq; Hymenæi;
Quo gemitu & planctu, quo fœmineo vlulatu,
Atria veſtra fremunt, redduntq; altaria voces,
Funera cum veſtri Doctoris certa videtis:
Ordinis hic veſtri leges, & iura ſoluta
Reſtituit, blandis verbis, monitisq; paternis,
Promouitq; ſuo ſtudio, curâq; frequenti;
Non iam, ſacra ferens, veſtras ſuccedet ad aras:
Non iam, narratas maculas ſacro igne piabit:
Non iam, voce graui Chriſti mandata loquetur.
Heu lachrymis implete genas, cælumq; querelis.
Limina cara Deo, deuotaq; limina ſemper
Et ſenio, & morbo, paupertatiq; gementi,
En ſpes, en veſtras rapuit truculentia fati,
Fautorem rapuit veſtrum, largumq; parentem;
Qui veſtra ingreſſu repetito tecta terebat,
Et modó, feruentes æſtus in corpore febris,
Vlceris atq; modó angores per membra furentes,
Et modó, rugoſæ faſtidia longa ſenectæ,
Mulcebat dictis, rebus proprijsq; iuuabat,

Iam non mulcebit : premitur nam nocte perenni.
Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis,
Ecquis erit Craci tam ſæuus ciuis in vrbe,
Qui non indoleat fato, mortemq; queratur,
Præſtantis pietate viri, veſtræque ſalutis
Illius æternæ, reliquis plus ſemper amantis :
Hic veſtros animos, dictis, & voce tonanti
Flectebat, ſpargens diuini mella fluenti.
Heu lacrymis implete genas, cœlumq; querelis.
O quos, ſol oriens, condensq; ſub æquore flammas
Aſpicit, infundens menſum per tempora lumen,
Flebilibus lugete modis, lugete profuſis,
Inſtar aquæ lacrymis, ignota ad funera quamuis,
Et tantò lugete magis, quod copia nunquam
Facta viri vobis, nec amicum noſſe licebat,
Huius enim cuncti, certo arſiſſetis amore.
Sanguis erat verus, Lechi de ſtirpe Quiritum,
Corporis in quo aderat grauitas, & amabile pondus,
Sed maior grauitas mentis, ſuffulta ſtupendâ
Cognitione ſacrâ, nec non mirâ arte profanâ
Dexteritas aderat conſtans, in rebus agendis,
Quâ patriisq; focis, ſacris ſeruiuit & aris.
Heu lacrymis implete genas, cælumq querelis,
Inſignes virtute viri, quibus ille ſuperſtes
Vſq; fruebatur citroq; vltroq; loquendo;
Dimidium veſtri, partemq; animæ amiſiſtis.

Heu

Heu lacrymis implete genas, cælumq; querelis.
Quote cunq; loco, numen cæleſte locauit,
O fælix anima ante alias, ibi pace fruaris;
Sed tua quæ pietas fuerit, dum mente reuoluo,
Quam fidei conſtans ſtudium, rectiq; colendi,
Aetheras, (voueo ſic) ſedes, læta ſubiſti
Queis ſi iam gaudes, nec nos gaudere moramur,
Ne lacrymis implete genas, cœlumq; querelis.